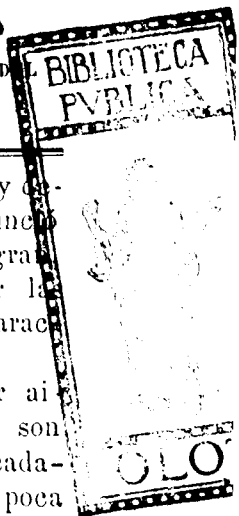

SETMANARI DEFENSOR DELS INTERESSOS DE LA COMARCA Y PORTAVIU DEL
CENTRE CATALANISTA.

Varias son las poblacions del bisbat de Gerona que cada any dedican tres dias á la adoraci6 del Santissim Sagrament en la funci6 de las Quaranta Horas revestintla de una pompa y solemnitat gran pero cada poblaci6 te la seva manera diferenta de solemnisar la Quaranta Horas en que s' hi reflecteix lo geni y gustos que caracterisan á cada una de ellas.

La costum de nostra vila es digne d' esser coneguda y per aix6 x6 'n fem objecte de nostre article d' avuy perqu6 adem6s de son car6cter relligi6s te un sabor tot popular y una fesomia marcadament catalana com pocas n' hi hagi. Nostres llegidors olotins poca cosa hi tindran que aprendre pero no per aix6 deixa d' esser interessant la descripci6.

Lo mes notable de las Quaranta Horas de Olot en son concepte t6pic y local son los deseners y deseneras. Aquestos son dos homes y dos donas de cada carrer 6 barri, designats cada any per los pabordres del Santissim, pera que cuidin del major lluhiment y solemnitat tant en lo que resa ab m6sica etc., com ab la concurrencia, en la hora que se 'ls designa que se 'n diu *l' hora del barri*. Una vegada acceptat l' honor6s c6rrech de desener 6 desenera imposa l' obligaci6 de *quedar be* 6 de llahirse lo qual costa poch, tant en lo cost com en los medis; en lo cost perqu6 los deseners y deseneras no tenen de procurar mes si no que en la hora que 'ls toca hi haja meditaci6 6 trissagi 6 serm6 á sa voluntat, puig de la lluminaria ja se'n encarrega la confraria del Santissim. En quant als medis no hi ha que pensarhi perqu6 las coblas de la vila (que com á musichs que son sempre est6n á dagas tiradas) encara no oloran que fulano 6 menguano son deseners 6 deseneras ja 'ls topan tot seguit pera que 'ls confihin lo sonar en l' hora que 'ls pertoca. Pera procurar la concurrencia á *l' hora*, la costum vella era que 'ls deseners y deseneras recorrian tot lo barri de casa en casa

y convidavan als homes los homes y las donas á las donas, no en nom propi sino en nom de Dèu, ab la fórmula: *Nostre Senyor convidada als homes (ó á las donas) de tal á tal hora*. Ara s' es establerta la costum de fer convidar per una tercera persona y alguns hasta ho fan per medi de esquelas, pero los deseners en general y las deseneras si son gent d' aquell temps encara mantenen la costum de passarsen las camas y ho acertan porque los convidats solen dir qui cara veu cara honra y responen mes al convit.

Los deseners y deseneras contrahen també l' obligació d' estar devant del Santíssim tota l' hora que 'ls ha estat designada, y ocupan com es regular un banch de preferencia al costat del altar. Los seguidors y seguidoras hi van quan volen pero surten de la iglesia tots plegats y acompanyan als deseners y deseneras hasta la porta de llurs casas ahont se despedeixen saludantse mutuament ab la frase sacramental de *per molts anys vos pogueu emplear en semblants obras*.

Es per demés dir, que sobre tot *ellas*, ab motiu d' esser deseneras fan sortir tots los draps bons, y no 'n faltan que per sota ma se fan nombrar deseneras pera adquirir alguna pessa bona que 'ls falta ó 'ls agrada tenir y que d' altra manera no tindrían porque 'l pare ó la mare ó 'l marit ó 'l sogre no ho consentirían á no esser una causa tant justa. Aixó fa que moltes vegadas, los que en absolut no volen arrostrar aquestas conseqüencias se negan á acceptar la causa y 'ls pabordres que tenen lo càrrech d' elegir las deseneras, moltes vegadas passen la pelegrina per fer combinacions y sempre han de guardar gran reserva ab las nominacions que fan hasta que han estat acceptadas per alló de que ningú vol esser plat de segona taula y en aquest assumpto se sol mirar molt prim. Aixis es que los pabordres per enllestir y estalviarse mal de caps han de fer combinacions estranyas y aumentar lo número d' horas de noyas porque aquestas rara vegada dihen de no.

May lo rellojje del campanar es escoltat ab mes atenció que en los tres dias de Quaranta Horas en que tothom vigila lo moment de passar las deseneras espectacle que se repeteix á cada hora. En certs carrers y á certas horas lo número de curiosos del carrer se ven reforstat per lo de molts altres que hi acudeixen d' altres barris; naturalment las horas de noyas son de las que tenen mes miradors; tal hi va pera veure á n' ellas y altres pera veure llurs vestits y

pera fer comentaris y comparacions que en certs cireuls duran tota la setmana.

Antiguament eran contadíssimas las corporacions que tinguessen hora propia com ara y aixó prové sens dubte de que abans no existían tals corporacions. A Gerona, Figueras y altres poblacions, tenen hora los abogats, metjes, etc., desde remota fetxa aquí no ni es regular que 'n tinguessen, los primers perque Olot dependint de la curia de Camprodon no podia tenir un col·legi d'advocats, los metjes eran molt contats. Com á corporacions sols sabem que tinguessen hora l'Ajuntament, la Comunitat de Preveres de Sant Esteba; las confrarias del Sant Esperit, del Sant Nom de Jesús, la Vintiquatrena de la Minerva y alguua altre y lo gremi de Parayres.

¿ De qué ve que digan deseners y deseneras als representants dels homes y donas de cada barri? Aquestos noms no son exclusius de aquestos representants sino que 's anomenavan també deseners uns funcionaris militars que tenian al seu comando una escuadra de somatents compostas de deu homes y d'aqueix nombre prenia lo titol de desener com en los exercits romans lo quefe de deu soldats s' anomenava *decurio*. Per analogia se deya desener també al estudiant que en la escola estava encarregat de pendre la lliçó á deu altres noys y per la mateixa rahó es de creure que batejaren ab lo nom de deseners y deseneras als encarregats de representar á son barri en la funció de las Quaranta Horas pera denotar lo caracter de capitost d' una petita reunió de personas.

Com en la designació d' aquestos no 's te en compte ni la classe ni l'ofici de las personas, y si unicament que no hagen exercit may lo càrrech ó fassa ja anys que no l' han exercit d' aquí que 'ns sembli, com havem dit al principi, una costum catalana ab tot l'esperit democrátich de las institucions catalanas y ab tot lo sabor de la germanó verdadera que fou un dels rasgos mes notables de la nostra antiga nacionalitat.

Varietats.

LA MARGARIDETA

(RECORD.)

Quant la vaig conèixer tenia jo escassament vint anys. Lo tor-

bellí de la guerra m' havia tret de casa com á tants altres joves de la mateixa ó poca mes edat y feya ja llarchs mesos que corria la seca y la meca suportant los etsars de una campanya penosísima, portat per la idea quijotesca, 'si 's vol, pero generosa de venjar a gravis propis y agens, désfer torts y defensar ideals que m' encisavan.

Ditjosos temps aquells, jo era jove per la edat pero lo cor me anava encara quatre anys enrera. Jo creya que cada home portava pintat en lo front lo sagell de sa virtut ó l' estigma de sa dolenteria aixis com creya tambe que totas las cosas se anomenavan per son nom. Avuy, crech mes que allavors, puig fins crech que hi ha cosas en que no s' hi pot créurer. Afortunadament he conservat intacte la fe en Deu, pero la fé en los homes y en sas cosas ha rebut ben fortas ensopegadas.

No tenia pas un fil de barba á pesar de mos bons desitjos y parlava de las cosas de la guerra ab l' aplom de un veterano. Lo espatech y la farúm de la pólvora m' eran familiars y l' aspre frech de las balas me havia cremat alguna vegada la pell, recremada ja per las assoloyadas de la canícula y per las geladas y serenas de las nits d' ivern.

Encara me'n recordo com si fos are; fent dringar las espuelas, la charrasca arrossegant ab un soroll com lo de las cadenas dels penitents que van á la professó del divendres Sant y lluhint á las mánegas mos galóns de sargento primer de cavallería, vaig véurer per primera vegada á la Margarideta.

No se quina especie de rahó inversa mes estranya y ha entre la vida del cos y la del esperit. Quan aquell combatut per mil miserias no te un moment de descáns, aquest se desenrotlla placent y tranquil y solsament quant aquell descansa ó rendit per la fatiga ó coronat per l' éxit de la victoria es quant aquest se desencadena en eixas tempestats del cor que, ó acaban ab l' obra de destrució comensada per aquell ó comprometen y destrueixen las mes fagueras esperanças.

Aixis jo, ab la vida al encant, sens saber may ahont dormiria á la nit ni ahont esmorsaria al matí y lo que es mes sens saber may si veuria pondres lo sol que veyá náixer, romput de roba y mal menjat de cos, puch assegurarho, es lo período de ma vida en que mes fácil y apaciblement han trascorregut las horas per mon esperit

lliure de las perturbacions, dubtes y contrarietats que inherents á aquesta trista vida han vingut mes fàrt á fer niu en ma ànima que al cap y á la fi no es de diferente pasta que las demás ni pretench jo que s' hagi de sostráurer á lo que es regla general perquè Deu ho ha volgut.

No se si m' será fácil establir la relació entre aquesta pesada digressió y lo primer encuentre ab la Margarideta. Volía dir que 'l soldat en campanya, apesar de las mil visicuituts á que está subjecte y á pesar dels mil perills que 'l rodejan está tal volta en millor situació que en altres condicions per rébrer aquestas impressiós placenteras que resultan de la contemplació d' una bellesa ideal y tranquila, mal sigui cuberta per lo manto senzill de la pagesia y per lo barnís del sol y del aire de la montanya; y així 'm porta per la ma altre volta ab la Margarideta.

Era aquesta una nina de quinze anys, espigada y graciosa com un plançó de pí, tímida y bosquerola com un esquerdal salvatge. Sas faccions eran grandiosas dintre de un óbol perfecte y sa pell de una morenor finíssima. Per una genialitat de la naturalesa que sols la he observada y encar molt rarement en nostras provincias catalanas, son cabell era d' or mentres que sos ulls eran negres com una mora.

Quan li parlavan baixaba la vista, pero quan contestava la aixecaba apaciblement inundantse sa fesomia d' un perfum de flor boscana y de un misticisme biblich, per dirho aixís, que portava á la memoria las donas de que 'ns parlan los sants llibres.

Quan després de tants anys com han passat en parlo d' aquesta manera compregui lo lector quinas serian mas impressiós als vint anys quant se pot dir que apenas naixía á la vida, y vivía faixat de tofas las il·lusiós caballerescas propias de las circunstancias especiales en que 'm trobava; jo crech que l' estimava de debó.

Un dia (y es lo dia crítich d' aquesta historia) després de molt rondalíjar y de molt dubtar vaig armarne de valor y vaig decidir rémprrer lo foch animat per sas complacents miradas. Engolfat en una d' eixas conversas inspidas y beneytas del ay-mant poruch y novell que no ha trovat encara lo medi de disfressar sos pensaments ab la garla de caixó propia de tals casos y no te valor per expressarlos tal com los sent, no sabia com sortírmén quant de sobte vaig tenir una idea.

—¿Sabs Margarideta que aquesta nit t' he somiat?

—¿De veras? feu ella ensenyatme sos pinyonets menuts y apretats.

—Sí, t' he somiat y... he somiat que t' estimava.

Aquí sos ulls baixos se aixecaren timidament, y caigué sobre mí sa apassible mirada com una ullada de sol de primavera, mentres que sas galtas frescas y dauradas se tenyiren ab lo color de sa pagesívola senzillés. Jo animat per l' éxit vaig ferme atrevit y vaig decidirme á jugar lo tot pel tot.

—He somiat mes encara. —La veu casi me tremolava, las rosas de las galtas d' ella s' engrandían per moments.—He somiat... que tu també m' estimavas.

¡ Benelit sia Deu que ha volgut permetre que sas criaturas percibissen en eixa trista vida de tant en quant alguna ráfaga del aire del Paradís ! ¡ Oh l' amor ! Quan no está tacat per l' alé del mon, te quelcom de las sublimes delectacions dels predestinats. La Margarideta no torná resposta, pero jo la vaig veure transformada, jo vaig interpretar á mon plaher lo gesto de sa cara embadalida y vaig escopsar á ple cor las corrents de dolsa simpatía que á ruixats me enviavan sos ulls de una fixesa estranya. Sa cara mitj somrient presentava totas las tintas del cel al trench de l' auba y sas mans semblava que no sabían trobar la reva del punt de mitxa que tenxían.

Jo per ma part no se lo que 'm passava, sols recordo que á jutjar per la escalfor de ma cara y mas orellas, la meva dignitat desargento degué quedar fortament compromesa.

Poca cosa mes diguerem de substancia. Lo cop estava donat y altament satisfet de mí mateix creyantme mes duenyo del camp que César després de la batalla de Munda me vaig retirar després del toch de *silencio* á gosar en la quietut de ma cambra las satisfaccions de ma gran victoria.

Lo que son las cosas. Qui m' havia de dir que no parlaria may mes ab la Margarideta. Los etsars de la guerra me portaren molt lluny y si be es veritat que algunas vegadas vaig tornar á veure la horigó, lo campanar del poble de B. y que moltas vegadas vaig alimentar l' esperança de refrescar los recorts de la conversa del somni, lo cert es que ni Deu ni 'ls homens permeteren que tornés may mes á fer roncar la charrasca ni dringar las espuelas devant de la porta de la Margarideta.

Passaren mesos y mesos y desitjós un dia de saber alguna cosa d'ella, vaig aprofitar la conversa d'un amich que militava en un batalló que solia establir son centre de operacions en lo poble esmentat, per encarregarli per ella un feix de recados. ¡ Ni may que ho hagués fet! puig podria encara somiar de tan en quan recreyantme en un dels recorts mes graciosos de ma vida. Quan mes tart varem reveurens, al preguntarli ¿Has vist la Margarideta? ¿Has cumplert lo meu encarrech? —Sí, me contestá ab una fredor que 'm deixá blau, pero me va dir que no sabia pas de qui li parlava.

. . . . .

Han passat molts anys, las circunstancias m'han portat moltas vegadas á creuhar lo poble de B. y sempre he mirat ab un cert respecte la casa de la Margarideta. Una de tantas, ella estava sentada á la porta ab un nen als brassos. Encara que molt desmillo-rada, era la mateixa que quant la vaig coneixer. Al passar pel seu devant vaig saludarla ab lo patriarcal—bonas tardes... jove—(la paraula Margarideta se me va escanyar en los llabis)—bonas tardes tingui ab la companyia, digué ella ab lo tó de veu carinyós peculiar á nostras moutanyesas y al mateix temps ab la mirada de sos grans ulls negres nos abrigá de dalt á baix á mí y á ma cabalcadura. Pero res mes; ni una paraula, ni un gest del que se pogués deduhir que ma figura li portés lo mes llanger recort.

Jo podia haberli dit.....¿pero qué li habia de dir? tampoch s'hauria recordat de rés.

M. V.

Noticias generals.

Bellas arts.—Duas obras escultóricas, s'han exposat eixa setmana en l'aparador de can Llovera, plasseta de S. Esteba, per dos deixebles de l'escuela de dibuix. La una d'en Celestí Devesa, representa un vellet típic d'aquest país, que fa una bonica parella ab la vella, que exposá dias passats, y l'altra, un Sant Miquel en guix, original de Joseph Berga, fill, que compon be, de plechs y actitud y demostran abduas esculturas progresos notables en l'

art. Lo S. Miquel, es encàrrech de la casa Berga, Vayreda y companyia.

Ha mort á la edat de 79 anys Lluís Windsthors, quefe del partit catòlich alemany. Ab tal motiu, en Bismarch s' ha desembarrassat d' un enemich temible, que no l' deixava reposar, sostinguent los dos grans polítichs, los combats mes empenyats.

Hem vist, encara que ab malas llums y sense distancia, un altar tallat en fusta de diferentas classes, que s' ha executat en los tallers de Pau Badosa, destinaat á la parroquial de Camprodón. La part d' ornamentació arquitectónica, abundant en dit altar, es tallada per Joan Vila, aprofitat deixeble de l' escola de dibuix de aqueixa vila.

Aquest altar, projectat per un arquitecte de Barcelona, acabat ab la pulcritut y conciencia dels que han executat, demostra, que aquí se poden fer travalls d' aquesta mena, ab la seguretat de que las personas intel·ligents en art cristiá, n' han d' quedar satisfetas.

Segóns se 'ns ha dit, están á punt de comensarse las obras del pont de Cudella, tant important per la comarca.

Nos preguntan si es veritat ó nó, que aquest istiu se farà en eixa vila una exposició de Bellas arts. Per ara no n' podem respondrer, mes sembla que per poch que l' Ajuntament ajudi á portar á cap l' idea, los nostres artistas están disposats á fer lluhir las festas y donar importancia á la població.

Sant Lluís Gonzaga en Perpinyá.—D' un llarch y erudit artículo, publicat pel P. Fita titolat *rectificaciones cronológicas*, copiem lo següent:

«La emperatriu D^a. María, reina de Hungría, després d' haver arribat á Colluire del Rosselló, ab 24 galeras de Juan Andréu Doria, lo dia 21 de Desembre de 1581, reposá alguns días y doná la volta per Perpinyá, hont passá (segóns sembla) la festa de Nadal,

perqué en 29 de Desembre, los enviats de la Diputació, la encontraren y se posaren á sas ordes, en la Junquera.

»Es d' imposar que durant los dias que 's detingui en Colluire y sa comarca aprofiti l' ocasió pera visitar la gloriosa catedral de Elna, ja que sa pietat no podia menos que notarse per tot hont passava.....

•En sa comitiva hi anava sant Lluís Gonzaga. Llavors era Bisbe d' Elna, D. Juan Terrés fill de Verdú, paisà y protector de S. Pere Claver.»

Per estranya anomalia, mentres en los païssos relativament calents nos havem estat pelant de fret, en Irlanda (país del gel) han tingut un hivern benigne com pochs. Ni neu ni boiras baixas han fet nosa als irlandesos, cosa tant rara que 'ls vells d' aquella terra no tenen recort de cap mes ivern com aquest que acabam de passar; en cambi los vells de nostras latituts casi be no 's recordan d' un altre ivern tant cru.

Lo temps que ha fet la setmana passada es estat temps de mars ab tots los ets y uts; vents, plujas, sol y totas las variacions atmosféricas s' han succehit ràpidament, de manera que no era del cas abandonar may lo paraygua. La temperatura ha refrescat bastant gracias á la neu que darrerament va caure á montanya. Los sembrats s' han aparellat y lo Fluviá porta un caudal d' aygua mes que regular.

Las Quaranta Horas han estat lluídas com sempre, llástima que lo temps no hi acompanyés del tot. Y á propòsit de Quaranta Horas devem dir á nostres músichs que sería molt convenient que per aquestas funcions y altras análogas tinguessen un bon repertori de música relligiosa, perque devegadas tocan en la iglesia una mena de pessas que no poden anar, y que si en una sala de ball estarian en son lloch en la iglesia no hi escauhen.

La festa de Sant Joseph fou celebrada ab molt lluhiment. La iglesia parroquial estava decorada com en los dias de las grans festas y las ceremonias religiosas que s' hi feren foren solemnissi-

mas y sobre tot molt concorregudas com no podia menos de ser en atenció en que son tantíssimas las personas que aqui com per totas parts portan lo nom del Sant de la festa. Llarguíssima resultaria aquesta gazetilla si haguessen de fer una explicació per menut de la festa y com la falta d'espai no 'ns consent dedicarli tot lo necessari nos limitarem á dir que sobre tot cridá la atenció dels concurrents al ofici lo sermó panegíric que predicá lo P. Arcángel de Sesma, caputxí.

La vetllada literari-musical que en aquell dia celebrá lo *Centro de Católicos* fou molt concorreguda llegintshi algunas poesias ben recomanables com y un bon discurs de fondo que llegí son autor lo Sr. Isamat. La part musical apesar de que per causas de malaltia y ausencia imprevista d'algúns dels que hi havían de pendre part, en res desmeresqué de la part literaria.

Los Pabordres del Sant Cristo han donat lo pendó pera la professó d' avuy al vespre al President del Centre de Católichs lo qui ha tingut á be oferir un dels cordóns al *Centre Catalanista* La Junta directiva al fer pública aquesta noticia espera que tots sos consocis farán lo possible pera contribuir ab sa presencia al major lluhiment del acte.

La reunió en lo *Centro de Católicos* á dos quarts de sis de la tarde.

Sens ha demanat la inserció de la següent circular:

«Gobierno Civil de la Provincia de Gerona.—Circular n.º 215.—Registro n.º 823.—Boletín oficial n.º 88 de 28 de Julio de 1890.

»Encargo á los señores Alcaldes, Guardia civil, Cuerpo de Vigilancia procedan á la busca y captura del demente fugado del Hospital provincial de esta Capital Pedro Bilbé Funosas natural y vecino de Batet de 19 años de edad, soltero y sujeto á responsabilidad de quintas. Caso de ser habido lo pongan á disposición de este Gobierno con las seguridades debidas. Gerona 22 Julio de 1890.

El Gobernador, *Antonio Mataró*.

Señas del sobredicho individuo.—Edad 19 años, estatura regular, pelo rubio, barba poca y para mejor seña la cabeza media calva: no se tienen mas señas.

EXTRACTO

DE LA SESIÓN DEL ILMO. AYUNTAMIENTO, 20 MARZO DE 1891.

A la hora de costumbre se celebró en dicho día la sesión ordinaria de primera convocatoria bajo la presidencia del señor Alcalde Constitucional.

Después de leída y aprobada por unanimidad el acta de la sesión anterior tomaronse los siguientes acuerdos:

Aprobar las cuentas del Sto. Hospital de esta villa correspondientes al ejercicio económico de 1889-90 examinadas y censuradas por la Junta administrativa del citado Establecimiento.

Adquirir algunos folletos «Estudios Geológicos de Olot y su comarca» que ha publicado D. Santiago Gresa de Camps.

En virtud de haberse ofrecido gratuitamente varios terrenos para la abertura de la calle transversal al trozo urbanizado de carretera desde la plaza de Cataluña al puente de hierro sobre el Fluvià, instruir el oportuno expediente de expropiación forzosa con respecto al que se necesita utilizar del jardín junto á la casa de D. Ignacio Sistach.

Y finalmente aprobar el plano de reforma de la fachada de la casa número 4 del paseo Ferial y el del edificio que D.ª Angela Carbó viuda de Bassols desea construir en el solar que posee en la calle carretera de Gerona.

MERCADO DE OLOT.

MEDIDA DE 80 LITROS.

Precio medio en el viernes 20 Marzo de 1891.

Trigo.	á 18'00 Ptas.	Panizo.	á 10'50 Ptas.
Mezcladizo	á 16'50 »	Judias.. . . .	á 17'00 »
Maiz.	á 11'00 »	Habas.	á 12'50 »
Fajol..	á 9'75 »	Arbejas.	á 13'00 »
Mijo.	á 10'50 »	Altramuz (Llobins). á 8'00 »	

Concixements útils.

Copiem la següent recepta pera tenir llum sens perill algún de foch, encara que 's tracti de materias explosivas ó inflamables.

Per mes que aquest medi es sumament senzill, en general es molt poch conegut, y mereix per sa verdadera utilitat, que 's di-

vulgui. Se pren una ampolleta de cristall blanch, un poch llarga, y s'introduheix en ella un tros de fósforo del tamaño d'un ciuró, sobre 'l qual se derrama oli d'oliva, pero en estat d'ebullició hasta omplir una mitja part de l'ampolla, que luego se tapa hermeticament.

Quant se necessita de produhir llum se trau lo tap y 's deixa entrar l'aire en l'ampolla tornantla luego á tapar. Tota la part vuida de l'ampolla brilla y la llum es mol intensa. Quan la llum perdi la potencia pot renovarse luego destapant l'ampolla y deixant penetrar en ella altre vegada l'aire.

Si 'l temps es molt fret, es necessari tenir l'ampolla en la ma, á fi de que l'oli siga mes fluíd.

Una ampolleta així preparada dura tot l'hivern.

Aqueix fácil medi d'il·luminació pot guardarse en la butxaca. Los propietaris de magatzems de materias explossivas ó inflamables deurían procurar á sos dependents aqueix senzill aparato y així s'evitarán molts incendis.

Secció religiosa.

Avuy Diumenge, de Rams, 22. S. Deogracias h. y Sta. Catarina de Génova vda.

Dillúns 23. Lo bto. Joseph Oriol cf. y S. Victoriá mr.

Dimars 24. Sts. Timolau y Pausides mr.

Dimecres 25. ✠ LA ANUNCIACIÓ DE NTRA. SRA. y S. Dimas lo bon lladre.

Dijous 26. SANT. S. Braulí b. y Sta. Maxima mr.

Divendres 27. SANT. Sta. Lidia ab son espós y fills mrs.

Dissapte 28. SANT. S. Sixto III papa y cf.

QUARANTA HORAS.—Dilluns, dimars y dimecres se celebrarán las solemnes de costum en la iglesia del Sant Hospital y cessen fins lo dissapte Sant que passarán en la Parroquial lo 28 y 29.

OLOT: Imprenta de JOAN BONET:—1891.

La Febre d' Or.

PRIMERA Y SEGONA PART.

Novela de costums del nostre temps, per D. NARCÍS OLLER.—Se ven en la llibreria de Joan Bonet, á 3 pessetas tomo.